

Bestemme Indtægten af Landbruget, var efter Hartkornet, og derfor blev der fastsat en Sat for hver Tønde Hartkorn. Dernæst gik man over til at søge at udfinde, hvad saa Indtægten virkelig maatte være for den enkelte Landeieendomsbesidder. Hvis man nu kom til det Resultat, at den Indtægt, man havde calculeret for Eieren efter hans Hartkorn, var for lille, saa sagde man: Ja, saa skal Du betale saa meget Mere i Indkomsskat; men kom man til det Resultat, at han havde betalt for Meget, saa sagde Staten: Saa beholde vi det, vi have faaet i Hartkornsskatten. Det er noget saa Extraordinært, at jeg ikke veed, at man har kunnet undskyldte det ved Andet end ved den gamle Sætning, at Nød bryder alle Love, og derved, at Finanzministeriet under Krigen var i Frygt for, at det, ved at tage Sagen paa anden Maade, ikke skulde faae saa stor en Indtægt, som det ansaae nødvendigt; men det er naturligviis intet Forsvar for Lovens Rigtighed. Det er derfor, at jeg anseer det for en Hovedforbedring ved dette Lovforslag, at Bestemmelsen om særlig Beskatning af Hartkornet ikke findes her. — Den anden Forbedring, som jeg skal omtale, er Skattecommissairerne. Det er efter min Anskuelse en virkelig Forbedring, at disse blive indførte. Jeg maa her forklare, hvorledes jeg betragter denne Institution, og kommer derved tillige til at sige et Par Ord med Hensyn til et Par af de Ting, der allerede ere omtalte af tidligere Talere. Naar man betragter Skattecommissairerne som Folk, der skulle have localt Kjendskab til Forholdene i de enkelte Communer, troer jeg, man er inde paa en aldeles urigtig Anskuelse. Dette er ikke Meningen med disse Commissairer. Det, de skulle gjøre de enkelte Vigningscommissitioner opmærksomme paa, er, hvilke Regler der ere opstillede i Loven, og hvorledes disse Regler skulle anvendes paa de locale Forhold, forsaavidt som Vigningscommissitionerne ikke selv ere istand til at gjøre det. Dersom Vigningscommissitionen under Forhandlingen med Skattecommissairerne siger: Saaledes ere vore Skatteforhold, saa og saa Meget har den og den i Indtægt; vi ere komne til det Resultat om hans Indtægt paa den og den

anvende Lovens Regler paa den og den Maade, og hvis alt dette, navnlig Anvendelsen af Lovens Regler, er rigtigt, have Skattecommissairerne ikke det Mindste at gjøre i den Commune. Skattecommissairerne skulle altsaa være opmærksomme paa, om Lovens Regler anvendes rigtigt, og dersom Vigningscommissitionerne kunde gjøre det rigtigt, behøvedes der ingen Skattecommissairer. Dersom de ærede Medlemmer imidlertid have gjort sig bekendt med den af Folkethingets Udvalg afgivne Betænkning, som indeholder mange vigtige Oplysninger om, hvorledes Sagen har været behandlet i det foregaaende Aar, ville de deraf have seet, at ikke saa af de feilagtige Resultater, man er kommen til, have deres Oprindelse fra, at den rette Anvendelse af Loven ikke har været rigtig forstaaet af Vigningscommissitionerne, og her er der nu netop Spørgsmaal om, at man vil søge at vejlede Vigningscommissitionerne i saa Henseende, forsaavidt det er nødvendigt. Det er altsaa noget ganske Andet, der tilsigtes, og som vil blive Resultatet af disse Commissairers Virksomhed, end det, de to ærede Talere meente, saavidt jeg opfattede dem. — Den tredje Forbedring er efter min Mening, at Overligningscommissitionen har faaet større Virksomhed og skal sætte sig i Bevægelse i flere Tilfælde. Viser det sig saaledes, at Skatteligningen i en Commune gaaer op til $2\frac{1}{2}$ pCt. af Indtægten, skal Overligningscommissitionen træde til og tage Sagen i sin Haand. Jeg skal dog henlede den meget ærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke, da Lovens Princip er, at Skatten skal udgjøre 2 pCt. af Indtægten, vilde være vigtigere at sætte Overligningscommissitionen i Bevægelse, saasnart den gik over 2 pCt. Det er jo navnlig med Hensyn til de statistiske Data, man ønsker at fremstaafe, deels gennem Skattecommissairerne og deels gennem Overligningscommissitionen, at det er af stor Vigtighed, at Overligningscommissitionen sætter sig i Bevægelse, eller at Skattecommissairerne i alt Fald gjøre en Indberetning, saasnart Procenten er over 2. — De to ærede Medlemmer (Sensen og Rasmussen), som have omtalt denne Lov, og navnlig have omtalt den med Hensyn til Sylland, have fremsat den Mening, at det vilde være bedre og hensigtsmæssigere, om Skatten blev ubdøbet